

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló, 1992. június 18-i 1768/92/EGK tanácsi rendelet⁽¹⁾ 7. cikkének (1) bekezdése szerinti, „a termék gyógyszerként történő – a 3. cikk b) pontjában említett – forgalomba hozatali engedélye kiadásának napj[a]” a közösségi jog által meghatározott, vagy e szabályozás arra a napra utal, amelyen az engedély az egyes tagállamok joga szerint hatályba lép?
- 2) Az 1. kérdés szerinti nap közösségi jog általi meghatározottságát illetően a Bíróság által adott igenlő válasz esetén: mely napot kell e tekintetben alapul venni?

⁽¹⁾ HL L 182., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 13. fejezet, 11. kötet, 200. o.

A Verwaltungsgericht Gießen (Németország) által 2007. október 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Hakan Er kontra Wetteraukreis

(C-453/07. sz. ügy)

(2007/C 297/45)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgericht Gießen (Németország)

Az alapeljárás felei

Felperes: Hakan Er

Alperes: Wetteraukreis

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az a török állampolgár, aki családtagként engedélyt kapott arra, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság rendes munkaerőpiacához tartozó, Németországban élő apjához költözzön, és aki a korábbi öt éves jogszerű együttélésre tekintettel a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 EKG-Törökország társulási tanácsi határozat (1/80 határozat) 7. cikke első mondatának második franciabekezdése szerinti jogállást szerzett, elveszíti-e ezt a jogállást akkor, ha az iskola befejezését követően

egy állítólagos egynapos próbálkozást leszámítva több, mint hét év alatt egyetlen egyszer sem folytatott keresőtevékenységet, ezenfelül minden, a keresőtevékenység megkezdésének elősegítését célzó állami támogató intézkedés igénybevételével felhagy, és maga sem komolyan igyekszik keresőtevékenységbe kezdeni, ehelyett felváltva szociális ellátásokból, Németországban élő anyja támogatásából és ismeretlen eredetű anyagi forrásokból él?

Az Elsőfokú Bíróságnak (második tanács) a T-189/02. sz., Ente per le Ville napoletane kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2007. július 18-án hozott ítélete ellen az Ente per le Ville vesuviane által 2007. október 9-én benyújtott fellebbezés

(C-455/07. P. sz. ügy)

(2007/C 297/46)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Ente per le Ville vesuviane (képviselők: E. Soprano ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

A Bíróság

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, az alábbi fellebbezési jogalapokban hivatkozott részében, és következésképpen állapítsa meg az Európai Bizottság Regionális Politikai Főigazgatóságának a 2002. március 13-i D (2002) 810111, prot. 102504 határozatának, és ez okból az Európai Bizottság Regionális Politikai Főigazgatóságának a 2001. október 12-i Gt/SF/MF D (01) 810542, prot 109720 feljegyzésének semmisségét;

– másodlagosan, helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, az alábbi fellebbezési jogalapokban hivatkozott részében, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, hogy ez érdemben döntse el a jogvitát a Bíróság által adott iránymutatások fényében;

– kötelezze az Európai Bizottságot mind a jelen eljárás, mind pedig az T-189/02. sz. ügy elsőfokú eljárása költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

- 1) Jogban való tévedés, hibás vizsgálat, az indokolási kötelezettség megsértése a módosított 4254/88 rendelet (1) 12. cikke tekintetében

A fellebbező által elvégzett és az ERFA által finanszírozott beavatkozás egységes jellegű volt, amint azt mind – a jogvita tárgyát képező támogatást odaítélő – 1986. december 18-i bizottsági határozat szövege, amind pedig a 2083/93/EGK tanácsi rendelet (2) 1. cikkével módosított 1258/88/EGK tanácsi rendelet 12. cikke is megerősíti.

Ebből következik tehát, hogy a szóban forgó beavatkozást – az Elsőfokú Bíróság téves megállapításával szemben – nem lehetett több funkcionális részre felosztani, tehát a beavatkozás – ha csak részbeni – bírósági indokok alapján történt felfüggesztése okán, a beavatkozás befejezésének határidejére figyelemmel, a hivatkozott 12. cikk által bevezetett támogatást az 1986. december 18-i határozattal az egész támogatott projektre ki kellett terjeszteni.

- 2) Jogban való tévedés, hibás vizsgálat, az indokolási kötelezettség megsértése az 1986. december 18-i bizottsági határozat hivatkozott 12. cikke tekintetében

A megtámadott ítéletben megállapítottakkal ellentétben az elsőfokú eljárás során az Ente per le Ville Vesuviane iratokkal bizonyította, hogy a Villa Ruggieronál (az egyike az 1986. december 18-i határozattal támogatott beavatkozás tárgyát képező három villának) folyamatban lévő munkákat bírósági indokok alapján felfüggesztették fel 1989-től egészen 1996 végéig, tehát a munkákat egyáltalán nem fejezték be, amint azt az olasz hatóságok megállapították 1992-ben.

E körülmények között tehát, amint az az Elsőfokú Bíróság előtt is hivatkozásra került, az Ente részvétele az első fokon megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárásban kétség kívül meghatározó lett volna, tekintve, hogy a Bizottság a fenti okirati bizonyítékkal szemben – amelyet a fellebbező szüksége esetén bemutatott volna – valamint figyelemmel az ez utóbbi által végzett beavatkozás egységes jellegére, kétség kívül alkalmazhatónak ismerte volna el az eredeti beavatkozás tekintetében a módosított 4254/88 rendelet 12. cikkében előírt kivételt, anélkül, hogy lehetőség lett volna előzetesen megszüntetni az 1986-ban odaítélt támogatást.

(1) A 2052/88/EGK rendeletnek az Európai Regionális Fejlesztési Alap tekintetében történő végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1988. december 19-i 4254/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 374., 15. o.).

(2) A 2052/88/EGK rendeletnek az Európai Regionális Fejlesztési Alap tekintetében történő végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 4254/88/EGK rendelet módosításáról szóló 1993. július 20-i 2083/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 193., 34. o.).

2007. október 9-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Portugál Köztársaság

(C-457/07. sz. ügy)

(2007/C 297/47)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: S. Pardo Quintillán és P. Andrade, meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

- a Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság nem hajtotta végre a Bíróság (első tanács) C-432/03. sz., Bizottság kontra Portugál Köztársaság ügyben 2005. november 10-én hozott ítéletét;
- kötelezze a Portugál Köztársaságot napi 37 400 euró kényszerítő bírság megfizetésére mindaddig, amíg nem hajtja végre a Bíróság ítéletében foglaltakat;
- kötelezze a Portugál Köztársaságot 2005. november 10-étől, a kötelezettségszegést megállapító ítélet kihirdetése napjától kezdve mindaddig, amíg a portugál állam nem teljesíti az ítéletben foglaltakat, illetve ameddig a Bíróság az EK 228. cikk alapján nem hoz ítéletet, napi 5 280 euró pénzbírság megfizetésére;
- kötelezze a Portugál Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság véleménye szerint a Portugál Köztársaság továbbra is akadályozza a piachoz való hozzáférést annak előírásával, hogy azon új építési termékeket, amelyek tekintetében nincs sem műszaki előírás, sem kölcsönös elismerés, előzetes típusjóváhagyásban kell részesíteni az adott célú felhasználásra való alkalmasság tanúsítása érdekében. A Portugál Köztársaság ezenkívül továbbra is akadályozza a piachoz való hozzáférést azáltal, hogy nem ismeri el a más tagállamokban kiállított tanúsítványok egyenértékűségét azon új építési termékek tekintetében, amelyek tekintetében nincsenek műszaki előírások, ha az elismerést a gyártótól eltérő gazdasági szereplő vagy annak meghatalmazottja kéri.

A portugál jogszabályok továbbra sem pontosítják a típusjóváhagyási kérelmek elbírálását illetően, az önkényes döntéshozatal elkerülése érdekében a hatóság által alkalmazandó kritériumokat. Műszaki előírások hiánya esetén a portugál jogszabály az elismerésre vonatkozó határozatok meghozatalához olyan kritériumok alkalmazását írja elő, amelyek nem objektívek, illetőleg hátrányosan megkülönböztető (diszkriminatív) jellegűek.